Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΝΤΙΘΕΤΩΣ θὰ ἀπαλλαχθῆτε ἀπὸ κάθε κίνδυνο, ἂν μοῦ μιλήστε μὲ εἰλικρίνεια! εἶπε ὁ Χόλμς.

—Καὶ ποιὸς θὰ μὲ βεβαιώση, πῶς ὅταν μάθετε τὸ μυστικό μου δὲν θὰ μὲ καταδιώξετε;

—Τὸ γεγονός, ὅτι δὲν σᾶς συνέλαβα ὡς τώρα, ἐνῶ μποροῦσα εὐκολώτατα νὰ τὸ κάνω! ἀπάντησε ὁ Χόλμς.

Κι' ἀφοῦ τὴν ὡδήγησε να καθήση στὸν καναπέ, ἐξακολούθησε:

—Κυρία, μιλῆστε μου ἐλεύθερα, χωρὶς κανένα, μὰ ἀπολύτως κανένα φόβο! Πέστε τά μου ὅλα... Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ διατρέξετε πειὰ κανένα κίνδυνο ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἐξεβίασε νὰ ἀπατήσετε τὸ σύζυγό σας!..

Ὁ τόνος τοῦ Σέρλοκ Χόλμς ἦταν γλυκός, προστατευτικὸς καὶ ὑποβλητικὸς μαζὺ κι' ἔκανε τὴν κ. Ἀραβέλλα ν' ἀφήση κάθε δισταγμὸ καὶ νὰ μιλήση ἐλεύθερα.

—Λοιπόν, ἄρχισε ἡ δυστυχισμένη κυρία, ἀφίνοντας ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, σᾶς ὁρκίζομαι, πὼς θὰ σᾶς φανερώσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, πὼς θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα... Ἐγνώρισα τὸν κ. Ἀμπερδὴν στὴν Ὀστάνδη, στὴν αἴθουσα ἑνὸς χαρτοπαιγνίου. Μόλις ἀνταλλάξαμε μερικὲς λέξεις, μ' ἐρωτεύθηκε καὶ μοῦ πρότεινε νὰ γίνω γυναῖκα του. Ἐγώ, ἐπειδὴ εἶχα πληροφορηθῆ ὅτι ἦταν δισεκατομμυριοῦχος, ἐδέχτηκα νὰ τὸν παντρευτῶ, παρὰ τὴν μεγάλη διαφορά ποὺ ἔχουμε μ' αὐτὸν στὰ χρόνια... Κι' ἀφοῦ παντρευτήκαμε, γυρίσαμε μαζὺ στὸ Λονδῖνο. Σᾶς βεβαιῶ ἀκόμη, ὅτι ὡς τώρα τοῦ ἔμεινα πιστή, ἀφοσιωμένη, κι' ὅτι ἀγάπησα τὴν κόρη του σὰν νἆταν δικό μου παιδί.

—Τά ξέρω, τά ξέρω ὅλα αὐτά, κυρία... Ἐξακολουθήσετε.

—Τὸν σύζυγό μου, συνέχισε ἡ κ. Ἀραβέλλα, τὸν ἐξετίμησα καὶ γι' αὐτὸ τοῦ φανέρωσα ὅλα τά μυστικά μου, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα...τὸ σπουδαιότερο. Τοῦ ἀπέκρυψα ὅτι δὲν ἤμουν ἐλεύθερη πρὶν τὸν παντρευτῶ.

—Ὥστε εἴσαστε παντρεμένη καὶ μ' ἄλλον;

—Μάλιστα. Εἶχα παντρευτῆ ἕναν Σκωτσέζο γαιοκτήμονα, ὁ ὁποῖος ἔχασε ὁλόκληρη τὴν περιουσία του καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν καταστροφή του, ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλία, ὅπου εἶχε ἐλπίδες νὰ κερδίση πολλά... Μοῦ ἄφησε 100 λίρες μονάχα καὶ μὲ παρεκίνησε νὰ κερδίζω τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωή, παραδίνοντας μαθήματα μουσικῆς στὸ Λονδῖνο. Τὸν ἄκουσα καὶ ἄρκετὸ καιρὸ παρέδιδα μαθήματα μουσικῆς σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο. Ἀλλά, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἄρχισα νὰ στενοχωριεμαι Ἤμουν πολὺ νέα, ὤμορφη καὶ μ' ἄρεσε ἡ ζωή. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑποφέρω τὴν ἀσκητικὴ ζωή, ποὺ περνοῦσα κλεισμένη μέσα σ' ἕνα σχολεῖο!... Κι' ἔτσι, μιὰ μέρα ἔφυγα γιὰ τὴν Ὀστάνδη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῶ ἐκεῖ καλύτερη τύχη... Ἀλλὰ δὲν ἦρθαν τά πράγματα ὅπως φανταζόμουν. Κατέληξα στὸ χαρτοπαίγνιο... Ἐκεῖ ἐγνώρισα τὸν κ. Ἀμπερδὴν καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ γίνω σύζυγός του.

—Κι' ὁ πρῶτος σας σύζυγος; Ἐπέστρεψε ἀμέσως μετὰ τὸν δεύτερο γάμο σας στὸ Λονδῖνο; τὴν διέκοψε ἀποτόμως ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

—Αὐτὸ συνέβη! ἀπάντησε ἡ κ. Ἀραβέλλα. Τέσσερες ἑβδομάδες μετὰ τὸ γάμο μου μὲ τὴν κ. Ἀμπερδήν, ἔλαβα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο μοῦ ὥριζαν μιὰ συνέντευξι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ ἀνωνυμογράφος μὲ ἀπειλοῦσε πὼς θὰ μὲ κατήγγελε ἐπὶ διγαμίᾳ, ἂν δὲν ἐκτελοῦσα τὴν διαταγή του!

—Κι' ἤρθατε, φυσικά, ἔ;

—Μάλιστα! Κι' ὅταν ἦρθα, λίγο ἔλειψε νὰ παραφρονήσω. Φαντασθῆτε, ὅτι ὁ ἐκβιαστὴς ποὺ μοῦγραφε ἦταν ὁ Ζάκ!..

—Ὁ πρῶτος σύζυγός σας; Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακό του ὄνομα;

—Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ... Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, γιατί...δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀποκρύψω τίποτε!...

—Ἔτσι πρέπει. Θὰ βγῆ ἄλλωστε σὲ καλό σας αὐτό...

—Λοιπόν, ὁ πρῶτος σύζυγός μου ὀνομάζεται Ζάκ Δελωνύ.

—Ζάκ Δελωνύ!... ψιθύρισε σιγὰ ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Καὶ δυναμώνοντας τὴ φωνή του, ρώτησε τὴν κ. Ἀραβέλλα:

—Καὶ πόσα χρήματα σᾶς ἐζήτησε, ὅταν τὸν βρήκατε ἐδῶ;

—Χίλιες λίρες!... Ἐγὼ ὅμως τοῦ ἐδήλωσα πως δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω περισσότερες ἀπὸ 400 κι' αὐτὲς μόνον ἂν μοῦ δινε ρητὴ ὑπόσχεσι, ὅτι θὰ γύριζε ἀμέσως στὴν Αὐστραλία.

—Κι' ἐκεῖνος, διέκοψε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, σᾶς ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσι, πῆρε τὶς 400 λίρες καὶ δεν ἔκανε βῆμα ἀπ' τὸ Λονδῖνο, παρὰ σᾶς ζήτησε κι' ἄλλες, ὕστερα..

—Μάλιστα! Ἀκριβῶς αὐτὸ ἔγινε! βεβαίωσε ἡ κ. Ἀραβέλλα. Μ' ἄφησε ἡσυχη ἐπὶ τρεῖς μῆνες καὶ μετὰ μὲ ἐξανάγκασε νὰ τοῦ δώσω χίλιες λίρες ἀκόμα. Ἔπειτα, ἀφοῦ χάθηκε ἐπὶ ἕξη μῆνες, μοῦ φορτώθηκε πάλι. Ἔοχοταν κάθε τόσο καὶ μοῦ ἐπαιρνε διάφορα μικροποσά, ὥσπου, μιὰ μέρα, μοῦστελιε ἕνα γράμμα καὶ μοῦ ὁρκιζόταν πὼς θὰ ἔφευγε ὁριστικῶς ἀπ' τὴν Ἀγγλία, ἂν τοῦ ἔδινα 1000 λίρες. Ὅταν πῆρα τὸ γράμμα αὐτό, δὲν εἶχα οὔτε τὸ δέκατο τοῦ ποσοῦ ποὺ μοῦ ζητοῦσε. Τί νὰ κάνω;... Τόλμησα καὶ ζήτησα χίλιες λίρες ἀπὸ τὸν κ. Ἀμπερδήν, ὁ ὁποῖος μοῦ τὶς ἔδωσε, χωρὶς νὰ μὲ ρωτήση γιατὶ τὶς ἤθελα... Ἀλλὰ τώρα, τώρα μοῦ ζητεῖ ἄλλες χίλιες λίρες ἀκόμη καὶ δὲν ἔχω παρὰ μόνον 400. Καὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη, ὅτι, γιὰ νὰ τοῦ δίνω κάθε τόσο χρήματα, ἀναγκάστηκα νὰ δανεισθῶ, νὰ βάλω ἐνέχυρο τὰ κοσμήματά μου...

—Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ τοῦ δώσετε οὔτε μιὰ λίρα πειά!... φώναξε ὁ Χόλμς. Ὅσα κι' ἂν τοῦ δώσετε, αὐτὸς θὰ σᾶς ζητάη διαρκῶς κι' ἄλλα... Μὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ μιλήσουμε ἀργότερα, κυρία. Τώρα, θέλω νὰ μοῦ δώσετε ἀκριβῆ ἀπάντησι σὲ μιὰ σπουδαία ἐρώτησί μου.

—Θὰ προσπαθήσω.

—Ὁ Ζάκ Δελωνὺ σᾶς διηγήθηκε μὲ ποιὸ τρόπο, ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες ἔχασε τὴν περιουσία του;

—Ὄχι. Δὲν μοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις του. Ἐγὼ ζοῦσα διαρκῶς στὴν Σκωτία στὴν ἔπαυλί του. Ἐνῶ ἐκεῖνος τὸν περισσότερο καιρὸ ἔμενε στὸ Λονδῖνο... Θυμᾶμαι ὅμως, ὅτι μιὰ μέρα τὸν ἄκουσα νὰ μονολογῆ δυνατά: «Ὑπάρχει στὴν Ἀγγλία, ἐφώναζε σὰν τρελλός, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μὲ κατέστρεψε!... Ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκδικηθῶ καὶ θἆναι φοβερὴ ἡ ἐκδίκησί μου!... Μοῦ πῆρε ὅ,τι καλύτερο εἶχα...Θὰ τοῦ πάρω ὅ,τι καλύτερο ἔχει!» Μοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι αὐτὰ τὰ λόγια καὶ γι' αὐτὸ τὰ θυμᾶμαι ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶπε!...

Ἡ κ. Ἀραβέλλα σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτό. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐσώπαινε ἐπίσης τώρα. Ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις καὶ κάθε τόσο ψιθύριζε ἀκατάληπτες λέξεις.

Ἡ κ. Ἀραβέλλα περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ τῆς μιλήση.

Ἄξαφνα ὁ Χόλμς σήκωσε ἀποτόμως τὸ κεφάλι του.

—Κυρία Ἀραβέλλα, εἶπε μὲ σταθερὸ τόνο στὴν συνομιλήτριά του, θέλετε νὰ ξεμπερδέψετε μιὰ γιὰ πάντα μ' αὐτὸ τὸ διάβολο; Πέστε μου εἰλικρινῶς

—Ἀχ!... ἀναστέναξε βαθειὰ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Εἶνε τάχα δυνατὸν αὐτό!... Δὲν ξέρετε, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, κύριε, πόσο θέλω νὰ ἡσυχάσω, νὰ ζήσω ἡσυχα κοντὰ στὸν σύζυγό μου, στὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος κινδυνεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸν καϋμό του γιὰ τὸ χαμὸ τῆς κόρης του, τῆς ἀγαπημένης μας Ἐλισσάβετ. Ναί, ὅ,τι θέλει ἂς λέει ὁ κόσμος γιὰ τὸν κ. Ἀμπερδήν... Ἂς τὸν λέει τοκογλύφο, καταχραστή... Γιὰ μένα ὑπῆρξε πάντα καλός, μὲ ἀγάπησε, μὲ περιποιήθηκε ὅσο τοῦ ἦταν δυνατόν. Γι' αὐτό, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μάθη ὅτι τοῦκρυψα ὅλη τὴν ἀλήθεια τῆς περασμένης μου ζωῆς, ὅτι τὸν ἀπάτησα, θὰ πεθάνη, θὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν θλίψι του!

Μόλις πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἡ νέα ὀκόμη κι' ὤμορφη κυρία, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὶς παλάμες της καὶ ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα.

—Μὴν κλαῖτε! τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Θὰ σᾶς σώσω!... Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ πάθετε τίποτε!... Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτό, πρέπει νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς πῶ.

—Θὰ κάνω ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι μοῦ πῆτε, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ δυστυχισμένη κυρία, πνίγοντας τοὺς λυγμούς της. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ὑπακούω τυφλῶς!.. Νοιώθω ὅτι εἶσθε πραγματικὸς φίλος μου. Ζητῆστε μου λοιπὸν ὅ,τι θέλετε.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία! εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς συγκινημένος. Ἡ ἐμπιστοσύνη σας μοῦ δίνει περισσότερο κουράγιο...Καὶ τώρα, μοῦ ἐπιτρέπετε, βέβαια, νὰ πάω πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραθὰν καὶ νὰ βγάλω τὰ ναυτικά μου, ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεών μου, γιατὶ κάτω ἀπ' αὐτὰ φοροῦ ἄλλα ροῦχα; Καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐλεύθερος στὶς κινήσεις μου, γιατὶ εἶνε πιθανὸν νὰ γίνη καμμιὰ πάλη ἐδωμέσα.

Κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν.

Ὅταν πέρασαν λίγα λεπτά, ἡ κ. Ἀμπερδὴν εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας ὁλωσδιόλου διαφορετικὸς ἄνθρωπος. Ὁ ναύτης εἶχε μεταμορφωθῆ τώρα σ' ἕνα τέλειο τζεντλεμαν, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἔδειχνε ἀποφασιστικότητα καὶ ἐξυπνάδα, ὄχι τυχαία!

(Ἀκολουθεῖ)